

A Fővárosi Ítéletábra a ... ügyvéd (cím.) által képviselt **felperes neve (felperes címe.)** felperesnek - a ... ügyvéd (cím.) által képviselt **alperes neve (alperes címe.)** alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2018. június 8. napján meghozott 3.G.40.583/2017/32. számú ítélete ellen az alperes 33. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 (háromszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes leszállított keresetében 157.542 euró és az összeg után 2014. szeptember 4. napjától 2018. február 28. napjáig terjedő időre járó 11.904,84 euró lejárt ügyleti és késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Előadása szerint a felek között kölcsönszerződés megkötésére került sor, az alperes részére 184.200 euró kölcsönt nyújtott, aki azt évi 2% ügyleti kamat megfizetése mellett 2016. szeptember 3. napjáig volt köteles felperesnek visszafizetni.

Az alperes fizetési kötelezettségének részben tett eleget és 2016. szeptember 3. napjától kezdődően a fennálló tartozása kiegyenlítésével késedelembe esett. A felperesi fizetési felszólításokat követően a felek egymással egyeztetni kezdtek, amelynek eredményeként részletfizetési megállapodást kötöttek, amelyben az alperes vállalta, hogy 24 havi részletben megfizeti a tartozást. 2017 márciusa és júliusa között 16.649 eurót fizetett meg.

A felek késedelmi kamatban külön ennek keretében nem állapodtak meg, ezért az alperes a késedelem idejére is az ügyleti kamattal megegyező évi 2% mértékű kamat megfizetésére volt köteles.

Az alperes megtámadási, illetve beszámítási kifogásában megjelölt szállítási szerződés érvényessége tekintetében előadta, hogy az a jelen perben nem vizsgálható, hiszen a megtámadási kifogás csupán a keresettel szemben való védekezést szolgálja és legfeljebb a kereset elutasítását eredményezheti. Az alperes kifogás útján csak azt a szerződést támadhatja, amelyre a felperes a követelését alapítja.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Állította, hogy a tartozása a felperes irányában nem áll fenn, korábban az-vel és az-vel, később pedig a felperessel szállítási szerződéses köteleme állott fenn, amelynek keretében a felperes és a korábbi szerződő partnere is dobozokat szállítottak részére a valós piaci értéknél jóval magasabb áron, ezért ez a szállítási szerződés érvénytelen, amely okán az alperes a perben kifogással élt. Ebben a szállítási szerződést tévedés és feltűnő aránytalanság címén támadta meg.

A szállítási szerződés alapján sem a felperes, sem az egyéb megjelölt cégek érdemi szolgáltatást nem nyújtottak, így a felperes által nyújtott teljesítéshez ellenérték nélkül jutottak.

A felperes 2015 - 2016. évre 53.158.297 forint jogtalan hasznot/felárat realizált, amelyet felperes vele szemben támasztott kölcsönkövetelésébe beszámítani kért, előadta a perbeli kölcsönszerződéssel összefüggésben, hogy az alperes társasági szerződése a taggyűlés hatáskörébe utalta az egymillió feletti hitelfelvétel kérdésében való döntést, a kölcsönszerződés megkötésének engedélyezéséről azonban a közgyűlés nem határozott.

A részteljesítések átutalása egyébként is csak az egyik együttes cégjegyzési joggal rendelkező ügyvezető, ... intézkedett, ezért a részteljesítések nem esett egybe alperes akaratával, jogosulatlan teljesítések voltak. Ezentúl hivatkozott arra, hogy a szerződésben a felek nem határozták meg a visszafizetés határidejét.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 157.542 euró tőkét és 2014. szeptember 4. napjától 2018. február 28. napjáig terjedő időszakra járó 11.904,84 euró lejárt ügyleti és késedelmi kamatot, valamint 3.249.540 forint perköltséget fizessen meg. Határozata indokolása szerint a felek gazdasági kapcsolatban álltak egymással, 2014. augusztus 28. napján kölcsönszerződést kötöttek, amely alapján a felperes 184.200 euró kölcsön nyújtását vállalta az alperes felé legkésőbb 2014. szeptember 3. napjáig. A kölcsön lejárat határidejét a felek 2016. szeptember 3. napjában határozták meg, a kölcsön kamatának mértékét évi 2%-ban rögzítették.

A felperes a kölcsönösszeget több részletben bocsátotta az alperes részére 2014. szeptember 3. és szeptember 8. napja között.

Az alperes a kölcsöntartozásból 2014. november 11. napján 5.000 eurót és 2014. december 4. napján további 5.000 eurót fizetett meg banki átutalással a felperesnek. Ezt követően a még fennálló kölcsöntartozását lejáratig nem fizette meg. A felperes többször felszólította a tartozás kiegyenlítésére, amelytől az alperes elzárkózott. 2017. március 1. napján az alperes a kölcsöntartozás kiegyenlítéseként 4.826,58 eurót, 2017. április 20. napján 4.745,26 eurót, 2017. május 10. napján 3.185,1 eurót és 2017. július 21. napján 3.892,65 eurót fizetett meg a felperes részére. A felperes a résztörlesztéseket az alperes tőketartozására számolta el.

A határozat indokolása szerint a felek között a 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:383. §-a szerinti kölcsönszerződés jött létre. A felek szándéka az alperesi törvényes képviselő és felperes nyilatkozata alapján egyértelműen, megállapíthatóan a kölcsönszerződés megkötésére irányult. Ezt az akaratot támasztotta alá az a tény, hogy a törvényes képviselő által is elismerten a vállalt kölcsönt a felperes folyósította az alperesnek, azaz a szerződéses kötelezettségét felperes teljesítette, az alperes több alkalommal a kölcsön törlesztése címén pedig részteljesítéssel élt.

Az alperesi részteljesítések tényét és jogcímét a felperes által csatolt bankszámlakivonatokat egyértelműen alátámasztották, így kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a felek között a felperes által állított és csatolt írásbeli szerződéssel megegyező tartalommal a Ptk. 6:383. §-a szerinti kölcsönszerződés jött létre, annak minden lényeges elemét a felek írásban rögzítették, mert a szerződés tartalmazta a kölcsön összegét, az alperes visszafizetési kötelezettségét és a kamat, mint ellenszolgáltatás meghatározását. Önmagában a kölcsön lejárat időpontjának meghatározása a kölcsönszerződésnek nem lényeges eleme, annak hiánya a kölcsönszerződés létrejöttét nem érinti, ugyanakkor a felek a lejárat időpontot is meghatározták a szerződés 3. pontjában, 2016. szeptember

3. napjában. Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy nem volt jelentősége annak, hogy az alperes taggyűlése hozott-e a kölcsön felvétele

tárgyában hozzájáruló határozatot, mert ez a társaság belső ügye, ha alperes ügyvezetője a taggyűlés ellenére vagy képviseleti jogkörét túllépve járt el, e magatartásukkal a társaságnak okozott kárért felelősséggel tartoznak, azonban az általuk megkötött polgári jogi ügylet létrejöttét, érvényességét ezen tény nem érinti.

Az alperesi ügyvezető képviseleti jogának korlátozottsága a cégnyilvántartásból nem tűnt ki. A kölcsönszerződés érvénytelenségével összefüggésben az alperes érvénytelenségi okot megjelölni nem tudott, az általa hivatkozott 2016. november 15-ei levél pedig a kölcsönszerződés megtámadásaként nem értelmezhető, hiszen az ilyen jellegű nyilatkozatból legalább a megtámadással érintett szerződésnek és az érvénytelenség okának beazonosíthatónak kell lennie, ebből következően a kölcsönszerződés a feleket kötötte, a jogviszony alapján tartozását az alperes köteles volt megfizetni.

A tökekövetelés összecszerúságát a felperes a keresetlevélhez és a 16. számú beadványához mellékelt banki igazolásokkal bizonyította.

Az alperes a részteljesítéseket, amelyek 2014. november 11. és 2017. július 21. között valósultak meg, az alperestől származóként vette figyelembe, mivel azok nem vitásan alperes bankszámlájáról érkeztek kölcsöntörlesztés jogcímmel megjelölve.

A kölcsönszerződés tartalmából kitűnően a kölcsön tőkeösszege után alperes ügyleti kamatot volt köteles fizetni évi 2% mértékben. A késedelem idejére is ugyanez a kamat járt, hiszen a per során a felperes e nyilatkozatát alperes nem vitatta.

A felperes az ügyleti és a késedelmi kamatkövetelését számításokkal részletesen levezette, abból kétséget kizáróan megállapíthatónak tartotta, hogy a szerződés rendelkezéseinek betartásával határozta meg a mértéket, ezért kamat megfizetésére is kötelezte az alperest.

Az alperes beszámítási kifogását érdemben nem vizsgálta, mivel azt tartalmát tekintve a felek között létrejött szállítási szerződéssel szembeni érvénytelenségi kifogásként kezelte.

Az előterjesztett megtámadási kifogás csupán a keresettel szembeni védekezést szolgálja, ezért legfeljebb a kereset elutasítását eredményezheti, azonban az alperes kifogás útján gyakorolt megtámadásához a perbeli szerződésre [adott esetben a kölcsönszerződésre] irányult. Ebben a körben utalt az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI. 28.) PK véleményben foglaltakra.

Az és az felszámolási iratainak beszerzésére irányuló alperesi bizonyítási indítványt mellőzte, mivel úgy foglalt állást, hogy ezen iratoknak a per eldöntése szempontjából nincs jelentősége, figyelemmel arra, hogy az alperesnek a szállítási szerződéssel összefüggő érvénytelenségi kifogását a perben vizsgálni nem lehetett. Ugyanebből az okból mellőzte az alperes szakértő kirendelése iránti bizonyítási indítványát is. A perköltségről a pervesztesség és pernyertesség arányában a r.Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) és b) pontja alapján határozott.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a határozat megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását kérte, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új ítélet hozatalára utasítását indítványozta, harmadlagosan az elsőfokú bíróság alperesi viszontkereset elbírálására utasítását kérte.

Állította, hogy a felek között nem jött létre kölcsönszerződés, az ítélet valótlan tényálláson alapult, bizonyította, hogy a felperessel 2010 óta folyamatos szállítási szerződések álltak fenn, amelyek alapján az szállított két évig 43.000.000 forint értékben, ezt követően felszámolásra került, majd

azt követően az szállított 514.000.000 forint értékben, ez a cég is felszámolás alá került és a felperes 340.000.000 forint értékben szállított részére.

Előadta, hogy az ellen indult felszámolási eljárás során a képviselő azt nyilatkozta, hogy nem akarja, hogy a felszámoló nyitott vevő követelést találjon a könyvelésben, ez volt az indoka az úgynevezett kölcsönszerződés megkötésének.

Az elsőfokú bíróság mindezen tények ellenére a kölcsönszerződés alapját, keletkezését, feltételeit nem vizsgálta és azt sem, hogy az alperesnek átadott kölcsön azonnal visszautalásra került az részére. Állította, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletével törvényes alapot adott ahhoz, hogy a hitelezők elől elvont követelést a felperes legalizálja.

Azt sem értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a feltétel nélküli kölcsönszerződés időpontjától a felperes már csak a szállítások előzetes finanszírozása mellett értékesítette a dobozokat az alperesnek, tekintettel arra, hogy a dobozbeszerzés forrását az alperes biztosította, a konzervdobozokat az alperes rakodta, raktározta és az alperes előre fizetett, így tulajdonképpen ellenszolgáltatás nélkül jutott a felperes évi mintegy 25.000.000 forint többletjövedelemhez.

Az ellenkérelemben a számítási bizonylatokat megfelelően csatolta.

Sérlemte, hogy az elsőfokú bíróság az ellenkérelmet nem vizsgálta és nem tett eleget a Pp.-ben előírt kötelezettségének, azaz nem tájékoztatta az alperest az 1/2009. (VI. 24.) PK véleményben foglaltak alapján. Ezentúl előadta, hogy a 2/2010. (VI. 28.) PK véleményben foglaltakat az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte.

A viszontkeresetet elutasító végzéssel kapcsolatban kifejtette, hogy lényeges érdeke fűződik alperesnek ahhoz, hogy a viszontkereset a bíróság a felperes keresetével együtt bírálja el. Az elsőfokú tárgyalás berekesztését megelőzően előterjesztett jogviszonyból eredő vagy beszámításra is alkalmas jog-, illetve követelés tárgyában emelt viszontkeresetet a bíróságnak érdemben kellett volna tárgyalnia.

Kiemelte, hogy az ellenkérelmét, kiegészített ellenkérelmét, beszámítási kifogását, viszontkeresetét ugyanazon célból adta elő. Ellenkérelmében már szakértő kirendelését is indítványozta.

Vitatta, hogy részletfizetési megállapodás megkötésére került volna sor, hangsúlyozta, hogy ellenkérelmében nem terjesztett elő marasztalásra irányuló kérelmet, csak a felperesi kereset elutasítását kívánta elérni. Utalt a Ptk. 1:3. §-ában foglalt, a jóhiszeműség és tisztesség elvét rögzítő alapelvre, továbbá a Ptk. 1:5. §-ában foglalt joggal való visszaélés elvére, illetőleg szabályára.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, ugyanakkor csatlakozó fellebbezést is előterjesztett, amelyben - tartalmában - az elsőfokú ítéletnek a tőkeösszeg utáni késedelmi kamat kezdő időpontjának megváltoztatását kérte.

A felperes csatlakozó fellebbezését a Fővárosi Ítéltábla 20.Gf.40.487/2018/6. szám alatti végzésével elutasította, a végzés 2018. december 21. napján jogerőre emelkedett.

Az alperes a 2019. június 23. napján érkezett 13. számú beadványában indítványozta a másodfokú eljárás felfüggesztését a NAV Közép-Magyarországi Igazgatósága Vizsgálati Osztálya előtt ...-25/2018. szám alatti eljárásra, valamint a Pest Megyei Főügyészség G..../2018/1. szám alatti határozatában foglaltakra tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

I.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítvány

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is indítványozta arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság az 1/2009. (VI. 24.) PK véleményben foglalt tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget.

Az ítélet tábla elsősorban ezt az indítványt vizsgálta, mert ennek megalapozottsága az elsőfokú ítélet érdemi vizsgálatát kizárja.

Az 1/2009. (VI. 24.) PK vélemény 3. pontja szerint:

tájékoztatást a bíróságnak a fél részére az eljárás olyan szakaszában kell megadnia, amikor a bizonyítandó tények már ismertek és megállapítható, hogy a fél nincs kellőképpen tisztában bizonyítási kötelezettsége tartalmával. A tájékoztatásnak folyamatosan igazodnia kell a felek per során változó nyilatkozataihoz, követnie kell az esetleges keresetváltoztatásokat, keresetkiterjesztéseket.

A 8. pont szerint:

a tájékoztatást a jegyzőkönyvben vagy külön végzésben úgy kell rögzíteni, hogy annak tartalma utóbb egyértelműen megállapítható legyen.

A felterjesztett iratokból megállapítható, hogy az alperes 10., 11. szám alatti érdemi ellenkérelmeiben foglaltak alapján az elsőfokú bíróság a 14. számú jegyzőkönyvben az alperest felhívta az ellenkérelemben foglaltak pontosítására, arra hogy konkrétan jelölje meg, milyen okból kívánja megtámadni akár a perbeli kölcsönszerződést, akár az általa állított szállítási szerződést. Felhívta arra is, hogy részletesen indokolja, adja elő az állítását megalapozó tényeket, és azt is, hogy a perben tett nyilatkozatát megelőzően mely gazdálkodó szervezet irányába, milyen tartalommal jelezte a szerződésekkel szembeni kifogásait.

Az elsőfokú bíróság felhívása a per adott szakaszában a rendelkezésre álló alperesi nyilatkozatok, adatok és igazolások alapján megfelelő volt, az nem ütközik a PK vélemény felhívott pontjaiba.

A jogi képviselővel eljáró alperes érdemi ellenkérelmét a per során folyamatosan változtatta, a felhívást követően előterjesztett "ellenkérelem kiegészítése" című (15. számú) és "az ellenkérelem pontosítása" című (17. számú) beadványaiban tartalmilag lényegében a felperessel kötött szállítási szerződés érvénytelenségét állította tévedés, feltűnő értékaránytalanság címén, azaz érvénytelenségi kifogást terjesztett elő. Állította azt is, hogy a keresettel érvényesített önálló kölcsönszerződés a felek között nem jött létre.

Az elsőfokú eljárás későbbi szakaszában a 24. számú tárgyalási jegyzőkönyvben (annak 2. oldalán) az alperes a keresettel érintett kölcsönszerződés alaki és tartalmi hiányára alapított érvénytelenségi okra hivatkozott, amely tekintetében az elsőfokú bíróság külön tájékoztatást nyújtott az alperes részére.

Az alperes érvénytelenségi kifogásával azonos tartalommal beszámítási kifogást [19., 20. számú beadványok, majd viszontkereseti kérelmet (26. számú beadvány)] terjesztett elő.

A viszontkereseti kérelem előterjesztésére a 24. számú jegyzőkönyvben történt tájékoztatás követően került sor.

Az elsőfokú bíróság a viszontkereseti kérelemmel kapcsolatosan a tájékoztatási kötelezettségét azért nem mulasztotta el, mert azt érdemben nem vizsgálta, elkészttség okán elutasította.

Az ítélet tábla megjegyzi, hogy a viszontkereseti kérelem tartalmában egyebekben a felperessel kötött szállítási szerződésből eredő követelésként került megjelölésre az alperes részéről, az alperes attól nincs elzárva, hogy az elutasított viszontkeresettel érintett igényét külön perben érvényesítse.

Az alperes ellenkérelmének változtatásához igazodó, a per adott szakaszában rendelkezésre álló tényállításoknak megfelelő tájékoztatást az elsőfokú bíróság az alperes részére megadta, bár kétség kívül a felhívásaiban foglaltak elmulasztása jogkövetkezményét nem minden esetben rögzítette, azonban ezzel az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat olyan fokban nem sértette meg, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokoltá tenné.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet érdemben vizsgálta.

II.

A felfüggesztés iránti kérelem

A Pp. 152. § (1) bekezdése abban az esetben teszi lehetővé a tárgyalás felfüggesztését, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, melynek tárgyában az eljárás büntető bírói hatáskörbe tartozik.

Nincs helye a per tárgyalása felfüggesztésének akkor, ha azt kizárólag célszerűségi szempontok indokolják. Ilyen tipikusan az, ha párhuzamosan folynak az eljárások - mint az adott esetben is - és a felderítendő tények esetlegesen azonosak. A büntető bíróság nem veheti át a polgári bíróság szerepét, nem hárítható át a büntető bíróságra a polgári bíróságot terhelő tényállás megállapítási kötelezettség. A büntető eljárásában megállapítandó tényállás a polgári perben előterjesztett egyik kereseti kérelem - a megtévesztésre alapított érvénytelenség megállapítása - elbírálásához szükséges eljárást megkönnyítheti, de ez lényegében olyan célszerűségi szempont, ami nem minősül a jelen per szempontjából előkérdésnek, ugyanis a tárgyalás felfüggesztését önmagában perökonómiai szempontok nem teszik indokoltá.

A Legfelsőbb Bíróság által irányított töretlen ítélkezési gyakorlat fenti álláspontot támasztja alá, így a Legfelsőbb Bíróság Pf.VI.27.009/2011/2. és Pf.I.25.555/2002/2. számú eseti döntése is.

III.

A kölcsönszerződés érvénytelensége

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a releváns tényeket lényegében helyesen állapította meg, az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával meghozott érdemi döntésével és annak jogi indokolásával az ítélet tábla egyetértett, azt ehelyütt megismételni nem kívánja, a fellebbezésben foglaltak alapján azonban az alábbiakat emeli ki.

Az alperes a kölcsönszerződés érvénytelenségét az alaki és tartalmi hiányosság mellett abban állította, hogy a szerződés színlelt, leplezett, valódi ügyletet nem takar, mivel a kölcsön nyújtására abból a célból került sor az alperes részére, hogy az alperesnek a már felszámolás alá került-vel szemben ki nem egyenlített tartozást finanszírozza, amely tartozást az alperes az-nek megfizette [10. számú ellenkérelem 1. oldal (6) bekezdés].

A Ptk. 6:92. § (1) bekezdése szerint a fél titkos fenntartása vagy rejtett indoka a szerződés érvényességét nem érinti.

A (2) bekezdés szerint a színlelt szerződés semmis, ha pedig az más szerződést leplez, a leplezett szerződés alapján kell megítélni.

Az idézett jogszabályhelyből következően a szerződéskötésnek a másik fél számára rejtve maradó motívumai közömbösek a szerződés érvényessége szempontjából. Ezért a szerződést kötő fél téves feltevése visszterhes szerződés esetén nem vezet a szerződés érvénytelenségére. Amennyiben a színlelés kölcsönös, kétoldalú, akkor a nyilatkozatok a szerződést érvénytelenné teszik.

Az alperes állítását a kétoldalú színlelés tekintetében igazolni nem tudta. Tény az, hogy a felperes részletekben az alperes részére a kölcsönszerződésben foglalt összeget nyújtotta, az alperes pedig annak egy részét igazoltan a felperes részére utalta.

Nem vitás az sem, hogy az alperes maga kezdeményezte a 24 havi részletben való törlesztést a felperes felé.

Mindezen tényállási elemekből aggálymentesen következtethető, hogy a szerződést az alperes a magatartásával, tudniillik a részletekben történő törlesztés iránti kérelmével részbeni visszafizetés tényével és maga legitimálta, azaz a felek közötti kölcsönszerződés létrejöttét a saját, a szerződést legalább részben teljesítő - a kölcsön törlesztése - okán alappal nem vitathatja. Nem életszerű, hogy amennyiben a kölcsön a felszámolás alá került ... felé fennálló alperesi tartozás kiegyenlítését célozta, úgy az alperes miért fizetett, törlesztett jelentős összeget a felperes felé. Amennyiben pedig az alperes a perben nem álló felszámolás alatt álló Kft. részére teljesített kifizetést, úgy azt jogalap nélküli gazdagodás címén követelheti vissza a gazdagodó féltől. Mindezek alapján a felperesi állítás a kölcsönszerződés színleltége tekintetében nem igazolható.

IV.

Beszámítás

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a felperesi keresettel szemben olyan állított követelést kívánt beszámítani, amely más - szállítási - jogviszony alapján áll fenn a felek között.

A Ptk. 6:49. § (1) bekezdése szerint a kötelezett pénztartozását úgy is teljesítheti, hogy a jogosulttal szemben fennálló, lejárt pénzkövetelését a jogosulthoz intézett jognyilatkozattal a pénztartozásába beszámítja.

A 6:52. § szerint a beszámítás szabályait megfelelően alkalmazni kell akkor is, ha a kötelezett a jogosulttal szemben fennálló bármely más egyenmű és lejárt követelését a jogosulthoz intézett jognyilatkozattal a tartozásába beszámítja.

A beszámítás tekintetében a felhívott jogszabályhelyben foglaltak alapján az alperesnek igazolnia kellett volna az állított fennálló pénzkövetelés egyenmű voltán túl annak lejártát is, hiszen az a beszámítás feltétele, hogy a követelés és az ellenkövetelés egyenmű és lejárt legyen. A beszámítással nem lehet a felek fennálló helyzetét megváltoztatni, a tartozás határidejét előrehozni, a beszámításnak csak egyszerűsítés a célja. A felek közötti szállítási jogviszony állított

érvénytelensége alapján kért beszámítás tekintetében az alperes a törvényi feltételeket nem igazolta, a felperes helyesen hivatkozott arra, hogy az alperes által állított ún. felesleges felár nem tekinthető lejárt követelésnek.

V.

A viszontkereset

A felterjesztett iratokból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a viszontkeresetét 2018. május 29. napján terjesztette elő.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a viszontkereset az 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 147/A. § (2) bekezdésében foglaltak alapján elkésztett. A felperes a pontosított kereseti kérelmét 2018. március 6. napján terjesztette elő, amelyet az alperes jogi képviselője útján 2018. március 20. napján vett át, ehhez képest a 2018. május 29. napján érkezett viszontkeresetet tartalmazó beadványt elkésztett.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a régi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperesnek a fellebbezési eljárásban az ügyvédi tevékenységgel összefüggő perköltsége megfizetésére, amelynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) - (5) bekezdésében foglaltak alapján állapította meg

Budapest, 2019. július 11.

. Senyei György s.k.
a tanács elnöke

. Ócsai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Bicskei Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: